

אין ערוך אליך: תילים מ' ו'.
 שאומרים: בברכת ק"ש.
 הוא לברו הוא: פיוט "וכל מאמינים".
 ימות עולם:
 וכמ"ש במ"א: עיין לעיל שער היחוד
 והאמונה פ"ז.⁵
 משכא דחויא: ראה לעיל ח"א פל"א.⁶
 ונותן — ותעצומות: ע"ד תילים סח'
 לו' ("הוא נותן עוז ותעצומות").
 וז"ש: בברכת ק"ש.
 ב' מיני דו"ר: עיין ג"כ סידור הערה
 לתיקון חצות. ועיין ג"כ ח"א פמ"ג.⁷
 במ"א:
 ע"פ עבודת: במדבר יח' ז'.
 חותמו — אמת: שבת נה, א.
 אמת האמיתי וכל האמת שבנבראים
 כו': להעיר מיד הל' יסוה"ת פ"א ה"גד.⁸
 יעקב מבריה: עיין לעיל ח"א ספי"ג.
 וכמ"ש כי: מיכה ז' ח'.
 וזהו כי: תילים קיז' ב'.
 דלית לי' מגרמי':

וא"ו
 זורעי: כן הוא במשלי.
 שְׁכָר .. יא: פסוק יח'.
 וכתיב תתן: סוף מיכה.
 בזוה"ק: צ"ל חסר ו'. וכנראה הוא
 בזח"ג קלא, ב.
 דמדת יעקב היא מדת רחמנות:
 היא הבאה: עיין לעיל ח"א פמ"ה.
 אגה"ת פ"ז. קו"א ד"ה וצדקה.²
 הולך בחשך: ע"ד קהלת ב' יד'
 ("בחושך הולך").
 כמאמר ביו"ד: מנחות כט, ב.
 שעולם הזה: שם.
 כתיב: מלאכי ג' ו'.
 הנפש השכלית: טעם קריאת שם זה
 — נתבאר בלקו"ת במדבר טו' ד'. ד"ה
 תפלין דמארי עלמא תרנ"ג. ד"ה אלה
 מסעי תרע"ח.³
 לשכך את האזן: עיין שער היחוד
 והאמונה רפ"י.⁴

לס"ש"ב" לשם (ע' שצא).
 (5) ובמק"א (שיעורים בספר התניא ע' 1321
 הערה 9) כותב רבינו: "להעיר משהיחיה"א פ"ז.
 אבל אאפ"ל שהכוונה ע"ז — כי אז הי' מפרש זה,
 וכדלעיל "בלק"א ח"ב". ואכמ"ל".
 (6) ראה מ"מ, הגהות והערות קצרות לס"ש"ב"
 לשם (ע' קפט).
 (7) בסידור עם דא"ח (קנא, ג ואילך) מבואר,
 שיש בחי' היראה שהאדם ממשיך על עצמו, הן
 יראה חיזונית כו' והן יראה פנימית, יראת בושתי,
 "אך עיקר היראה היא הבאה מלמעלה באתערותא
 דלעילא כו'", ו"אחר שהגיע האדם למעלת ומדריגת
 היראה הבאה מלמעלה .. אזי ממילא יעלה ויבוא
 ויגיע לבחי' מדריגת אהבה רבה הבאה מלמעלה
 כו'" (שהיא למעלה מ"האהבה שהאדם מוליד
 בנפשו"). ובתניא פמ"ג, הנה בנוגע לאהבה מבאר
 שיש אהבת עולם "הבאה מהתבונה ודעת בגדולת
 ה'", ואהבה רבה שבאה מלמעלה; אבל בנוגע
 ליראה מבאר רק ב' המדריגות דיראה חיזונית
 ויראה פנימית.
 (8) ושם: "כל הנמצאים צריכין לו והוא .. אינו
 צריך להם, לפיכך אין אמתתו אחד מהם
 .. הוא לבדו האמת ואין לאחור אמתתו ..
 אין שם מצוי אמת מלבדו כמותו".

(1) בדפוסים שלפנינו — "זורעי". וצ"ל: "זורעי",
 כבפסוק. וכ"ה בהערות ותיקונים בדרך אפשר.
 (2) בפמ"ה: "לעורר במחשבתו .. רחמים רבים
 לפני ה' וכו'". באגה"ת: "לעורר רחמים העליונים
 ממקור הרחמים וכו'". ובקו"א: "שמעורר .. בחי'
 רחמים רבים העליונים וכו'".
 (3) בלקו"ת: "כח החכמה והשכל שמתפשט
 מהנפש הוא נמשך מעצמיות הנפש עצמה שלכך
 נקרא נפש המשכלת ע"ש כח השכל שמתפשט
 ממנה שהוא ראש ועיקר לכל הכחות כולם .. ולכך
 גם אחר ההתפשטות .. הרי הוא מתאחד עם הנפש
 ממש עד שנקרא הנפש על שמו נפש המשכלת".
 בתרנ"ג (ע' רלד): "מפני שכח השכל מתאחד עם
 הנפש כ"כ ("יותר משארי הכחות עד שהשראת
 הנפש עיקרה הוא בבחי' החכ' שבנפש והיינו מפני
 התאחדות כח השכל בהנפש ה"ה כלי להשראת
 אור הנפש") עד שהנפש נק' על שמו נפש
 המשכלת". ובתרע"ח (ע' סס): "מפני שהשכל
 מתאחד עם הנפש, ואינו כמו הכחות שלמטה ממנו
 .. (ש)אינם מתאחדים כ"כ עם הנפש, שהרי הן
 כחות השייכים אל הזולת .. משא"כ שכל שהוא
 לעצמו ה"ה מתאחד עם הנפש והנפש מתלבש
 בשכל להשכיל ע"י השכל".
 (4) וראה גם מ"מ, הגהות והערות קצרות

מ"ש אמת: תילים פה' יב'.	להחיות רוח שפלים: ישעי' נז' טו'.
כמ"ש אשר: תילים לא' כ'. נזכר גם	מעורר — נרדמים: נוסח "נשמת".
באגה"ק סי' יג'.	אמת ד' לעולם: סוף פסוק "כי גבר
בצדקה תכונני: ישעי' נד' יד'.	עלינו חסדו" הנ"ל.
•	וחסד של אמת: ב"ר פצ"ו, ה.